

MARIA-MERCÈ MIRÓ
(1929-2010)

El 18 de gener del 2010 Maria-Mercè Miró i Vila moria a Vic, la ciutat que 81 anys abans l'havia vist néixer. Dona de notable talent, poeta de fina sensibilitat, professora i autora d'estudis d'història literària, d'ençà del 1976 havia impartit literatura de secundària a Vic i a Barcelona i literatura catalana contemporània a la Universitat de Vic. Interessada pels autors del barroc, el 1991 es doctorà en Filologia Catalana per la Universitat Autònoma de Barcelona amb la tesi *La poesia de Francesc Fontanella; assaig d'edició crítica*. Més endavant publicà l'obra poètica completa del mateix autor i algunes de les seves peces dramàtiques més representatives. També el rector de Vallfogona fou objecte de la seva atenció, però una bona part del seu treball el canalitzà envers la prerenaixença vigatana i gurbetana i els autors de la plana de Vic.

Estretament vinculada al Patronat d'Estudis Osonencs, el 1979 assumia la direcció de la secció de literatura de la revista *Ausa*, i en el període 1990-1997 la de la col·lecció «Monografies».

Incidí a fons en l'obra de Martí Genís i Aguilar, Jacint Verdaguer, Maria-Àngels Anglada i Eduard Junyent. Referit a Genís elaborà un assaig sobre la seva prosa narrativa i una edició de la novel·la *Julita*. En temes verdaguerians excel·lí amb l'antologia *Jacint Verdaguer i la Plana de Vic*, on recull els textos inspirats en la Plana i que van des de la joventut fins als darrers temps de la vida del poeta; un llibre que ja ha merescut quatre edicions, una d'elles amb epíleg de Maria-Àngels Anglada, autora entorn de l'obra de la qual Miró va escriure no menys de nou estudis. El 2001, any del centenari del naixement del doctor Eduard Junyent, col·laborà en la traducció i en la revisió de textos d'història i art del prohom vigatà, ànima del Museu i de la Biblioteca Episcopal de Vic; una seu, aquesta, on Maria-Mercè Miró va desempolsar més d'un i de dos documents en el transcurs de les seves recerques. El 2002, amb motiu de la cloenda del centenari, endegà l'edició que sota el títol de *Poesia* donà a la llum poemes i cantates del doctor Eduard Junyent.

Maria-Mercè Miró i Maria-Àngels Anglada van ser amigues d'ençà de la infantesa i durant tota la seva vida. Unides pels vincles de l'amistat i per un munt d'afinitats, durant els anys seixanta i setanta formaren tàndem literari a la revista *El Pont*, l'una comentant la novellística del moment i l'altra la poesia; una revista, *El Pont* que, dirigida per Miquel Arimany, trampejava com podia els esculls de la repressió franquista. No era una comesa fàcil. Exigia convenciment i capacitat d'assumir més d'un risc i, això, no sols de part de l'editor sinó també de totes les persones que hi publicaven. És obvi, doncs, que entre les afinitats que unien Maria-Mercè Miró i Maria-Àngels Anglada hi havia l'amor a la literatura, l'amor i la fidelitat a la llengua i la consciència de pertànyer a una nació amb vida pròpia.

Són nombroses les publicacions especialitzades que recullen els estudis de Maria-Mercè Miró. Destaquem *Els Marges*, *Faig* i, especialment, *Ausa*. Miró practicà una crítica de conceptes clars, valorant justament les obres i proporcionant al lector els elements que ajuden a relacionar autors, estils, èpoques; i, tot, amb una manera de fer sàviament didàctica i respectuosa, allunyada de qualsevol mena de vanitat.

Com a assídua que fou de les Tertúlies amb Poetes de la Biblioteca Joan Triadú, de Vic, les seves aportacions contribuïren a formar opinió. Durant anys, i fins a la tardor del 2009, la seva

presència ens va ser un goig i la seva paraula un luxe. Els volums números 4 i 6 de la col·lecció «La Biblioteca» apleguen, respectivament, *Els poemes juvenils de Jacint Verdaguer (1860-1871)* i *La poesia de Maria-Àngels Anglada* treballs, ambdós, que ella personalment exposà dins el marc de les tertúlies.

Enllà de la seva dedicació als autors i, també, a les entitats d'Osona, participà en el *Diccionari d'història eclesiàstica de Catalunya* i en la *Història, política i societat dels Països Catalans*. No cal dir que deixo coses al tinter. La parcel·la que se m'ha atorgat per parlar de la Maria-Mercè, i que agraeixo, té uns límits concrets. Aprofito l'espai que em queda per expressar el desig que, en un moment o altre, el Patronat d'Estudis Osonencs es lliuri a la gratificant tasca de fer visible el corpus total de l'obra d'una de les seves més notables personalitats.

Parlar d'ella m'ha suposat passejar els ulls pel seu somriure i admirar, una vegada més, el talent i la discreció que la caracteritzaven. Ho he dit abans: la seva presència ens va ser un goig i la seva paraula un luxe.